

[Ole Bjørn Kraft.]

den Mulighed, at en større Iver fra dansk Side, mindre Købslaaen, mindre Surhed, mindre Kritik fra forskellig politisk Hold, mere aaben Erkendelse af vore Forpligtelser som en allieret Nation vilde have haft en gunstig Indflydelse paa Forhandlingerne om Flygtningene og maaske ogsaa paa Forhandlingerne om andre for Danmark vigtige Spørgsmaal, hvor det er os, der rejser Krav, hvor det er det allierede England, der skal gøre os Indrømmelser, og som derfor ganske menneskeligt og naturligt maa sige: Ja, I stiller stadig Krav til os; men de Krav, som vi synes, I selv har givet os Ret til at stille over for jer, dem bliver I ved med at skubbe fra jer! Derfor tror jeg i det mindste, at vi vil begaa en meget grov Fejl, baade over for Omverdenen og over for os selv, hvis vi nu fortsætter med — hvad der egentlig har kendetegnet den offentlige Debat her i Landet i de sidste Maaneder om denne Sag — at se den alene fra den negative Side, se Vanskelighederne, Udgifterne og Byrderne, som Afsendelsen af Brigaden vil medføre. Thi denne Sag har ogsaa store og værdifulde positive Sider. Det er en udenrigspolitisk Fordel, som det vil være meget kortsynet at overse, at vi med vor Deltagelse i Besættelsen af Tyskland paa samme Maade, som Norge og Belgien har gjort det, fastslaar vor Status som en allieret Nation. Det er, tror jeg, af uvurderlig Værdi for os i Handling at vise, at vi hører med til de Nationer, der bragte Nazismen til Fald. Det blev ogsaa klart forstaaet i Befrielsessommeren, men det har sin hele og fulde Gyldighed den Dag i Dag, hvor Danmark ikke kan se overlegent paa, hvordan vor Stilling bedømmes, hvor Danmark ikke har Raad til at være ligegyldig over for, hvilken Tankegang der gør sig gældende blandt vore allierede om os. Jeg tror, den højtærede Udenrigsminister vil være ganske enig i disse Synspunkter, og saa vidt jeg forstaaer — jeg har ikke selv hørt Udenrigsministerens Tale i Radioen i Gaar —, har Udenrigsministeren udtalt noget i samme Retning.

Derfor er jeg betænkelig ved det Resultat, som Gallup-Undersøgelsen gav, for det er ligesom et Bevis for, at Folkestyret her har forsømt en Opgave — og det er i øvrigt en Opgave, som jeg tror, at Folkestyret forsømmer ikke blot i denne Situation og over for denne Sag, men som det forsømmer i stor Udstrækning —, nemlig

den Opgave at give tilstrækkelig objektiv, saglig Vejledning og Redegørelse for Motiverne til de politiske Beslutninger og Motiverne for Landets hele Stilling med Hensyn til en Række Problemer. Jeg tror, det bliver nødvendigt, at man undersøger, om der nu foreligger den tilstrækkelige Information, den tilstrækkelige Klargørelse af de Beslutninger, der træffes, og derigennem den fornødne Vejledning om, hvorfor de træffes. Særlig paa Omraader som dette og andre udenrigspolitiske Anliggender er en objektiv Vejledning nødvendig, og det er meget uheldigt, om en Sag — som det er sket med denne — bliver gjort til Led i Udnyttelsen af en øjeblikkelig Stemning, præget af, at man synes, der er en eller anden partipolitisk Fordel ved at komme denne Stemning i Møde. Det har været meget populært, ogsaa under Landstingsvalgkampagnen, at gaa imod Brigaden, men jeg er fast overbevist om, at det har ikke været rigtigt at gøre det, at der er tungtvejende statspolitiske, udenrigspolitiske Grunde, der skulde have givet større Enighed og mere Samling omkring denne Sag, end det har været Tilfældet.

Jeg tror i det hele taget, at vi her i Landet maa bort fra alene at beskæftige os med vore egne Vanskeligheder, vore egne Klagemaal, bort fra at se Danmark som en isoleret Enhed, der kun har nødig at beskæftige sig med sine egne Sager. Der er i Dag og vil i Fremtiden i stigende Grad blive et større Fællesskab mellem Folkene end før. Dette Fællesskab, som i Virkeligheden er en Betingelse for en lykkelig Udvikling imod Fred og Tryghed, maa alle bygge med paa, men det sker ikke ved — hvad vi saa sandelig har en stor Tilbøjelighed til her i vort Land — stadig Indadvendthed og snæver Optagethed af vore egne Synspunkter og vore egne Problemer alene. Jeg tror derfor, at den Debat, der har været ført om denne Sag, den voksende Uvilje imod at sende Brigaden af Sted, den stadige Pukken paa, hvor besværligt det alt sammen er for os, naar vi dog alligevel beslutter os til at sende Brigaden til Tyskland, har været i høj Grad skadelig og forringende for vor Anseelse og vor Stilling udadtil og vildledende for Bedømmelsen af Spørgsmaalet indadtil. Vi har behandlet denne Sag saaledes, at vi bogstaveligt talt nu næsten kun har Minus'erne tilbage, og derfor haaber jeg, at den vil give Anledning til Overvejelse af, om man ikke i Fremti-